

www.jollibread.com

© Del text: 2016, Miquel Arguimbau

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-32-9

Dipòsit legal: M-39.268-2015

Printed in Spain

Tercera edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Doctor, el nostre fill llegeix. És greu?

Miquel Arguimbau

Il·lustració de la coberta de Carlos Ortin

jollibre

*Escriure aquest llibre ha estat una aventura
compartida amb tots els escriptors
que m'han fet vibrar llegint les seves obres,
amb els fills i els amics que em recomanen lectures i
amb la Loli, que en fa la primera crítica.*

7

*I aprofito l'avinentesa per agrair l'ajut
de la Clàudia Viñas i l'esforç i la passió dels mestres,
animo els lectors a llegir més i a escriure molt,
i envio una abraçada a totes les persones que fan
possible que els llibres formin part de la vida.*

**SUGGERIMENT DE L'AUTOR:
FES-TE UNA SELFIE LLEGINT!**

Una part de la història d'aquest llibre narra uns fets succeïts l'any 2050.

Era allà. A la consulta del metge, un senyor amb pèls al voltant de la boca. Eren els únics pèls que tenia per damunt del coll. No en tenia ni un al cap. Malgrat això, per sota del coll sí que en tenia, i fins i tot semblaven tallats amb unes tisores fent la forma d'una lluna minvant.

11

Els pares m'havien acompanyat i era amb ells amb qui estava parlant el metge. I ho feia com si jo no hi fos.

—Així que el nen..., bé, no tan nen, llegeix.

—L'hem enxampat llegint, doctor —va dir la mare.

—És greu, doctor? —va preguntar el pare.

—Estem molt preocupats.

—És contagiós?

El doctor es va rascar els pèls que li encerclaven la boca, la qual cosa va provocar una lleu nevada

de caspa que va anar a parar sobre la bata i sobre la taula.

—Corre el rumor que darrerament se n'han produït alguns casos...

—Una epidèmia, doctor?

—No, no. Si fos així, tothom estaria esparverat. No se n'ha confirmat cap cas.

12

—Ho veus, Maria? —La meva mare es diu Maria.— Ja et vaig dir que no m'agradaven aquests amics tan rars del nostre fill.

—Quina mena d'amics? —va preguntar el doctor, buscant algun motiu que li servís per demostrar que era un professional de cap a peu.

—Doctor, suposo que tot el que es digui aquí no sortirà d'aquestes parets... Ens fa tanta vergonya!

—Els ben asseguro, senyora, que tot el que em diguin quedarà entre vostès i jo.

Quan va dir això, el metge va amagar una mà. Per encreuar els dits?

—Bé, parlem-ne —va dir el metge mirant els pares.

És a dir, que estaven a punt de parlar de mi, però tot el que es digués quedaria entre ells tres. Què havia de fer jo? Tapar-me les orelles?

—El cas és que els amics del meu fill... —va dir la mare.

—I meu —va dir el pare.

—Ja ho sap, que el fill és de tots dos! Deixa'm parlar, home... Bé, com intentava dir, els amics del nostre fill són... invisibles!

El doctor va fer un gest de sorpresa, com si de cop i volta s'hagués clavat una xinxeta al peu. Va obrir els ulls fins que aquests van semblar dues pilotes de ping-pong i, després, es va tornar a rascar els pèls que li encerclaven la boca.

—Ja torna a nevar —vaig dir divertit—. Sort que és calb, o necessitariem esquís! Posats a no tenir pèls al cap, per què no s'afaita la cara del tot?

—Xst! —va fer la mare, adreçant-se a mi—. Ho veu, doctor? Un nen no diu aquestes coses, però ell, el meu fill...

—I meu...

La mare, molt enfurismada, va mirar el pare.

—El nostre fill, el nen, diu coses com les que ha dit i d'altres que... —i va fer un sospir de desesperació aguda.

—Els meus amics no són invisibles! —vaig protestar.

—Nen! —va cridar ella renyant-me.

Haig de dir que «nen» no és el meu nom, però sempre em diuen «fill», «nen» o «què fas?», «fill, estigues quiet», «calla, nen», «nen, vés amb compte», «el nen ja torna a tenir febre una altra vegada», «aquest fill ens treu de polleguera» o «fill, m'estàs tocant allò que no sona».

14

—No vull que s'espantin, però em sembla que hauré de sotmetre el seu fill a un test.

—Oh, no! —va dir la mare com si en aquell moment algú li hagués clavat una daga al cor. És a dir, que va exagerar, i molt, el fet que el doctor volgués fer-me un test.

—És pel bé del nen —va intervenir el pare per una doble raó: d'una banda, per consolar-la i, de l'altra, per aparentar davant del doctor que ell era una persona que es controlava en els moments durs i que, a més, podia entendre que un test podia ser necessari en alguns tractaments.

—A mi m'agraden els tests —vaig dir provocant la desesperació dels tres adults.

—Li farà mal, doctor?

—No tots els nens problemàtics tenen la mateixa resposta davant d'un test.

—El meu fill, i de la meva dona... És proble...
què?

—Problemàtic —vaig dir jo.

—Presenta alguns signes que em fan pensar que
tal vegada... Però no vull avançar un diagnòstic.

—En dir això, el doctor estava a punt de rascar-
se una altra vegada al mateix lloc, però va canviar
d'opinió i es va ficar un dit a l'orella per rascar-se
per allà dins. No va treure res blanc, però sí una
coseta groga que va llançar damunt la taula.

—Anem, xaval!

Em va agradar que em digués xaval. Sonava
millor que «anem, nen». Em vaig sentir com més
adult.

El test

El doctor em va fer passar a una sala i, sense dir-me que ho fes, em vaig estirar al divan. Gaudia de la situació i fins i tot estava entusiasmat pel que m'esperava.

16 —Ara et diré el nom d'alguns animals, de coses o de personatges i m'has de respondre la primera cosa que et vingui al cap. Ho has entès?

Vaig moure el cap en gest afirmatiu. Jo podia ser considerat problemàtic, però allò, per a mi, era un joc. Esperava impacient l'inici del test mentre mirava com el doctor dubtava entre rascar-se el cap o tornar-se a ficar el dit a l'orella. Finalment, va canviar d'idea, es va rascar l'aixella i després es va olorar la mà.

—Som-hi. Comencem. Recorda-ho: jo dic una cosa...

—I jo responc el que em doni la gana...

—Sí, molt bé.

Va fer uns sorolls estranys, com els que fan els fumadors entre cigarreta i cigarreta, i va disparar.

—Gos.

—Milú!

—Gat.

—Botes.

—Balena.

—Moby Dick.

—Conte.

—Grimm! Tots dos.

—Nan.

—El seu pare!

El doctor va tornar a fer sorolls guturals, va canviar la posició de les cames i, fent un gest que em va semblar que volia dir que no entenia res de res del que jo deia, va continuar:

—Neu.

—Blanca?

—Què vols dir?

—Blancaneu?

—M'has de dir el primer que et vingui al cap.

No em facis preguntes.

—Nans!... Set...

Es va moure com si estigués una mica incòmode.

I ho estava.

—Submarí.

—Juli. No juliol, Juli.

—Juli?

—Sí, doctor, vostè ha dit submarí i jo, Juli.

Una altra interrupció per fer un sospir llarg, tornar a encreuar les cames, rascar-se l'orella amb la caputxa del bolígraf i allargar el coll com si la camisa l'estigués ofegant.

—Perdona... Quina relació creus que hi pot haver entre submarí i Juli?

18

—Jules... No sap a qui em refereixo? Jules Verne... Ho entén?

No va dir que no, però li vaig llegir als ulls el que pensava.

—Llebre.

—Bosc!

—Estrella.

—Cervesa!

—Televisor.

—Pipí!

—Pare.

—Pipí!

—Mare.

—Pipí! He de fer un riu!

—Ah, vols dir que...?

—Em pixo!

—No et pots aguantar?

—És que m'estic aguantant des que hem arribat, però ja no puc més. Els nens problemàtics també fem pipí.

Em va assenyalar una porta i mentre orinava vaig sentir com parlava amb els pares.

—El test va bé. No tan bé com tots voldríem, però no em vull precipitar amb un primer diagnòstic. Una pregunta: saben si el seu fill beu?

—El meu fill?

—I el meu...

—Segur que no beu, doctor. Hi posaria la mà al foc.

—Entesos, entesos, no s'amoïnin... Una altra pregunta: algú de vostès beu cervesa?

—Escolti, doctor, nosaltres no som pas borratxos!

—Però en beuen, de cervesa?

—Bé, molt de tant en tant. Una que anuncien per la televisió.

—I la marca és Estrella?

—Renoï, doctor, com ho sap?

—Bé, secret professional... Sóc molt bo en la meva professió.

El doctor va deixar de fer preguntes per tornar a la sala del test, ocasió que els pares van aprofitar per manifestar la seva admiració per ell.